

Šestá kapitola

„Asi bych neměla dávat Cvrčka na zem,“ uvažovala Gábina, když vešly do domu. Pořád štěně nesla. „Je strašně umolousaný a padá z něho špína. Zaneřádil by podlahu.“

„Souhlasím,“ nechal se slyšet Tonda stojící za recepčním pultem. „To štěně potřebuje vykoupat. A fofrem.“

V hale čekali dva zákazníci se svými psy. Přikývli na souhlas.

„Když se toho ujmeme my, ušetříme tetě Janě práci,“ prohlásila Katka. Na psí očistu se těšila. Ještě nikdy pejska nekoupala.

„Počkejte, podívám se, jak je na tom vaše teta,“ pravil zamyšleně Tonda. „Zrovna stříhá pudlíka. A v místnosti denní péče není umyvadlo.“ Vtom ho něco napadlo a rozzářil se. „Už vím! Cvrček je tak mrňavý, že se vejde do umyvadla v koupelně.“

„Skvělý nápad,“ pochválila ho Katka.

Marmeláda odpočívala na recepčním pultu a opovržlivě se ušklíbala nad umazaným štěnětem. „Také by sis dala lázeň, Marmeládo?“ zeptal se jí Tonda a spiklenecky na děvčata mrkl. „Až se Cvrček vykoupe, mohla bys přijít na řadu.“

Stará kočka dotčeně vstala a s nataženým ocasem trčícím do vzduchu dokráčela na druhý konec pultu a se zabručením se znovu uložila.

Dívky se chechtaly. „Myslel jsem si, že tohle řekne,“ uculoval se Tonda. Podal Katce lahvičku šamponu, kterou měl schovanou pod pultem. „Psí šampon,“ poučil ji. „Ručníky si vezměte tamhle na polici.“ Ukázal prstem.

Katka, Mája a Gábina zamířily s Cvrčkem do koupelny. Mája natočila do umyvadla vlažnou vodu. Gábina držela šampon.

„Šup do vodičky, mrňavý chlapíku,“ zamumlala tiše Katka a opatrně, ale nesmlouvavě postavila pejska do umyvadla. Štěně stálo ve vodě a celé se nervózně chvělo. Upíralo na Katku své důvěřivé oči.

„Hodný kluk,“ pochválila ho.

Gábina nalila na pejskův mokrý hřbet několik kapek šamponu. Mája ho vmasírovala do srsti. Soustředila se především na zadek a nohy.

„Dávejte pozor, ať se mu nedostane voda do očí nebo uší,“ varovala je Katka.

„Ano. Nejlepší bude, když se vyhneme celé hlavě,“ souhlasila Gábina.

„Málem bych zapomněla!“ vykřikla Mája. „Přinesla jsem foťák!“

Rozběhla se do místnosti denní péče a v mžiku byla zpátky s přístrojem v ruce. „Chtěla bych pořídít několik snímků do sbírky,“ vysvětlovala.

Katka s Gábinou dál šamponovaly Cvrčka a Mája pohotově mačkala spoušť.

„Je jako nic, když je mokrý,“ poznamenala Gábina. „Droboulinký drobeček.“

„Ano,“ souhlasila s ní Katka. „Pod tím kožichem ho moc není.“

Mája udělala ještě několik záběrů. „Už jste skončily?“ zeptala se. „Nechceme, aby nám mrňousek nastydl.“

„Hotovo!“ hlásila Katka. „Voda je jako kakao, ale ty jsi křišťálově čistý,“ oznámila Cvrčkovi.

Rozprostřela ručník a přidržela ho. Gábina pejska zvedla a opatrně ho vložila Katce do náruče. Katka ho zabalila do ručníku a začala ho sušit.

„Ach, podívejte se, jak mu kouká hlavička!“ rozněžnila se Gábina. „Cvrčku, ty jsi tak roztomilý.“

Netrvalo dlouho a vymydlený Cvrček se vrátil do svého kotce. Schoulil se v pelíšku a usnul.

Dívky se rozloučily s Tondou a slíbily si, že se zítra zase uvidí. „A můžete počítat s tím, že Marmeláda tu bude taky,“ žertoval.

Po celou cestu do Katčina domu si Katka, Mája a Gábina si povídaly.

„Večeře bude za půl hodiny,“ oznámila jim Katčina maminka, jakmile dceru a její kamarádky přivítala.

„To znamená, že máme trochu času a můžeme zapracovat na sbírce,“ navrhla Katka a spolu s děvčaty zamířila do svého pokoje.

„Pojďme si prohlédnout štěňata, s nimiž jsme u Veselých ocásků pracovaly,“ přidala se Mája. Společně listovaly stránkami tlustého sešitu.

Prohlížely si obrázky Baryka, štěněte labradorského retrívra, a Rity, zlatého retrívra. Přečetly si, co napsaly o šeltii Mikym a třech štěňatech bišonka, Chantal, Aimée a Bižu. Nechyběly ani obrázky Bary, bernského salašnického psa, kterou připravovaly na první výstavu.

„Všichni byli úžasní,“ povzdechla si Katka.

„Pojďte vytvořit stránky pro Cvrčka,“ navrhla Gábina. „Co o něm napíšeme? Co třeba tohle: Cvrček je štěně jorkšírského teriéra. Jsou mu tři

měsíce. Je převážně světle hnědý a černý. Nos má jako černý knoflík a oči jako tmavě hnědé knoflíčky. Je droboučkový, ale má kuráž. Je...“ Gábina se odmlčela. „Nenapadá mě správné slovo.“

„Je divoký,“ napověděla jí Katka, „a velmi sebevědomý.“

„Ano!“ Mája vyskočila a doširoka rozhodila rukama. „Sebevědomí by mohl rozdávat.“

Katka s Gábinou se rozchechtaly. „Třeba když štěkal na tu dogu?“

„Přesně tak!“ zavýskla Mája.

Vtom Katčin tatínek na holky zavolal, aby šly večeřet. Nenechaly se dvakrát pobízet a pochutnaly si na lahodném jídle. Potom Katčina maminka odvezla Adama, Katčina staršího bratra, na basketbal. Kamarádky se vrátily do dětského pokojíčku, aby se věnovaly sbírce.

Zanedlouho si Katka všimla, že si Gábina mne oči. „Už půjdu domů,“ oznámila. „Ještě jednou děkuju za večeři.“

Mája se zamračila. „Opravdu? Proč tak brzy?“

Gábina mlčela, ale pak přiznala: „Jsem unavená.“

„Ale proč?“ nechápala Mája.

Gábina se shýbla pro batoh. Na kamarádku se ani nepodívala.